

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 7204/20
13.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Тање Шобат и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. .. бр. ..., ЈМБГ: ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из Вршца, против туженог ББ из ..., на непознатој адреси боравишта, кога заступа привремени заступник Будимир Јовичић, адвокат из Вршца, ул. Ивана Милутиновића бр. 43, ради утврђења, одлучујући о жалби привременог заступника туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 256/20 од 21.9.2020. године, исправљена решењем истог суда 256/20 од 19.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П 256/20 од 21.9.2020. године у ставовима првом и другом изреке, исправљена решењем истог суда П 256/20 од 19.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 256/20 од 21.9.2020. године, исправљена решењем истог суда П 256/20 од 19.10.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је тужилац по основу одржаја стекао право својине у целости на непокретностима уписаним у ЛН ... КО ..., парцела бр. ... земљиште под зградом-објектом од 01а 35м² на коме је саграђена породична стамбена зграда означена бројем ..., парцела број ... земљиште уз зграду-објекат од 03а 29м², све у ..., у улици ... бр. ..., што је тужени дужан да призна и трпи да се тужилац по основу ове пресуде укњижи као власник у катастру непокретности на описаној непокретности, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име парничних трошкова надокнади износ од 76.550,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности ове пресуде до коначне исплате, у

року од 15 дана. Ставом трећим изреке овабезан је тужилац да привременом заступнику туженог Будимиру Јовичићу, адвокату из Вршца, на име трошкова заступања туженог исплати износ од 19.500,00 динара са законском затезном аматом од дана извршности пресуде до исплате у року од 15 дана.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу против ставова првог и другог изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде сходно члану 386 ЗПП (“Сл.гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку, првостепени суд није учинио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни ону из тачке 12 истог става, на коју се тужени неосновано позива у својој жалби, јер је побијана пресуда са јасним и непротивречним разлозима о свим битним чињеницама и изрека пресуде није противречна сама себи, нити разлозима датим у образложењу пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим крајем 1992. године, односно почетком 1993. године, закључио усмени уговор о коповини предметне непокретности за купопродајну цену од 2.500-3.000 немачких марака. Уговор је закључен уз присуство два сведока. Тужилац је туженом исплатио договорену купопродајну цену, а тужени је обећао да ће се иселити из непокретности и о томе обавестити тужиоца, а што није учинио. Током 1994. године тужилац је ушао у посед предметне непокретности, која је била испражњена од лица и ствари, и од тада је у мирној и несметаној државини. Кућа се састоји од две собе, шпајза, ходника, шупе са амбаром и баштом. Тужилац је, након уласка у посед, дозидео још једну просторију на постојећу непокретност у површини од 4 x 6м са преградним зидом и купатилом. У предметној непокретности живео је до 2008. године када се оженио и купио другу кућу у којој је почео да живи са својом породицом, а у предметној непокретности наставила је да живи његова мајка. У ЛН ... КО ..., као носилац права својине на предметној непокретности уписан је тужени, са правом приватне својине 1/1.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац у савесној државини предметне непокретности од 1994. године и утврдио да је ванредним одржајем у трајању од преко 20 година стекао право власништва на предметној непокретности, па је позивајући се на чл.28 и чл.72 Закона о основама својинскоправних односа одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Апелациони суд сматра да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, да је за своју одлуку дао правилне и јасне разлоге, које као такве прихвата и овај суд.

Нису основани наводи жалбе да тужилац нема савесну државину, јер је увидом у јавне књиге могао да види да је тужени уписан као власник. По налажењу овога суда, правилно је првостепени суд на основу изведених доказа утврдио да је тужилац ступио у посед и био у поседу верујући да је исплатом купопродајне цене постао власник и све

време потребно за одржај је користио у вери да користи своје. Тако је првостепени суд правилно оценио да је тужилац као савесни држалац стекао право својине на предметној непокретности путем ванредног одржаја, протеком рока од двадесет година. Поред наведеног државина је савесна јер тужиоца у коришћењу предметне непокретности, нико, па ни тужени, ни на који начин није ометао нити бранио да је користи. Осим тога, тужени током поступка није оспоравао да је тужилац у поседу предметне непокретности. Савесност држаоца се претпоставља, а наведена претпоставка није оборена током поступка. У конкретном случају, чињеница да је неко друго лице уписано у јавне књиге као власник не утиче на савесност држаоца.

Неосновани су наводи жалбе којима се указује да је тужилац знао да са туженим нема закључен уговор о купопордаји непокретности. Према одредби чл. 28 став 2 и 4 Закона о основама својинскоправних односа савестан држалац ствари на коју други има право својине, по самом закону стиче својину на ту ствар протеком законом предвиђеног времена, из чега следи да право дотадашњег власника престаје. Одредбом чл.72 ст.3 истог Закона, савесност државине се претпоставља. Имајући у виду да је у поступку доказано да је тужилац у мирној и савесној државни у периоду дужем од 20 година, то су испуњени услови које прописује чл.28 ст.2 и ст.4 ЗОСПО за стицање својине ванредним одржајем.

Неосновани су наводи жалбе којима се указује да је суд погрешно ценио исказе сведока који су непосредно присуствовали исплати купопродајне цене туженом. Оваквим наводима оспорава се оцена доказа, које је првостепени суд ценио савесно и правилно и битне чињенице утврдио на основу резултата целокупног поступка и правилном применом чл.8 ЗПП.

Са изнетих разлога на основу чл.390 Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке, а потврђена је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе чл.154 ЗПП.

Како тужени није успео са жалбом, то није основан његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу дргом изреке ове пресуде применом члана 165. ЗПП.

Председник већа – судија
Владислава Милићевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић